

И тъй стоехъ съсъ нетърпене,  
И много, много азъ мълчахъ,  
Но по сърдечно си влѣчене  
Къмъ Трапезица азъ тръгнахъ.

Навредъ тамъ тихий вѣтъръ вѣе,  
Рѣката Янтра тамъ шумти;  
И свавѣчето сладко пѣе  
И пѣтниците весели.

Менъ само не развеселява  
Тази природа веселба,  
Но само ми възпоминава  
За прадѣдните врѣмена.

Каква е била тая нощъ прѣди утрото, слѣдъ която поетътъ е излѣзълъ „душевно много наскърбенъ“ — това не би можалъ да каже Чинтуловъ прѣди повече отъ седемдесетъ години. Но не разказа ли неговата и своя „нощъ“ Яворовъ! И не звучи ли въ втората строфа тука бждещата „Пѣсень на човѣка“? Душевно много наскърбенъ е първиятъ ни поетъ, и тая страшна скръбъ на раздвоената, на обезсилената отъ съмнѣния душа лежи като сждба надъ Яворовата лирика. —

Но гдѣ и къмъ кого да ида?  
Кой може да ме утѣши?  
Къмъ кой мждрецъ да се отправя,  
Въ свѣтъ той да ми се вѣсти?...

Какъ почти дума по дума и въ сжщия тонъ повтори Яворовъ тия стари въпроси, толкова по-късно отъ Чинтуловъ. Нѣма изходъ отъ четирите, отъ ледените стѣни на мисълта, и задъ тѣхъ душата е обречена въ постоянна самота да разбива идолите на живота. Задъ тия стѣни е коренътъ на „суета суетъ и всяческая суета“. Тукъ израства и огромниятъ призракъ на смъртта, не само като мистерия, но и като абсолютна властелка надъ свѣта. Въ него царува нейниятъ произволъ. Тя е безпощадна и къмъ най-чистото, най-невинното. Такъвъ е мотивътъ на една отъ най-хубавите Чинтулови пѣсни — „Лѣтна-нощъ се прѣвалява“. „Съ майчина благословия“, „съ бодри ра-